

**Postanowienie Trybunału z dnia 8 listopada 2007 r. —
Królestwo Belgii przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich**

(Sprawa C-242/07 P) ⁽¹⁾

*(Odwołanie — Termin do wniesienia skargi — Artykuł 43
ust. 6 regulaminu Sądu — Złożenie po terminie oryginału
skargi — Niedopuszczalność — Pojęcie usprawiedliwionego
błędu — Pojęcie nieprzewidywalnych okoliczności)*

(2008/C 22/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Belgii (przedstawiciele: L. Van den Broeck, pełnomocnik, oraz J.-P. Buyle i C. Steyaert, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: L. Flynn i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie wniesione przeciwko postanowieniu Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie T-5/07 Belgia przeciwko Komisji, w którym Sąd odrzucił, jako niedopuszczalną ze względu na opóźnione wniesienie, wniesioną przez stronę wnoszącą odwołanie skargę zmierzającą do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 18 października 2006 r., odmawiającej zwrotu kwoty uiszczony przez Królestwo Belgii jako dług główny oraz odsetki z tytułu wierzytelności Europejskiego Funduszu Socjalnego — Termin do wniesienia skargi oraz termin na przekazanie oryginału dokumentu przesłanego wcześniej faksem — Pojęcia usprawiedliwionego błędu i nieprzewidywalnych okoliczności

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 170 z 21.7.2007.

**Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego
w dniu 27 września 2006 r. w sprawie T-440/05, Carlos
Correia de Matos przeciwko Parlamentowi Europejskiemu,
wniesione w dniu 13 grudnia 2006 r. przez Carlosa Correię
de Matos**

(Sprawa C-502/06 P)

(2008/C 22/37)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlos Correia de Matos

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2007 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

**Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego
w dniu 11 lipca 2007 r. w sprawie T-351/03 Schneider
Electric SA przeciwko Komisji, wniesione w dniu
24 września 2007 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich**

(Sprawa C-440/07 P)

(2008/C 22/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Petite i F. Arbault, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Schneider Electric S.A., Republika Federalna Niemiec, Republika Francuska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w dniu 11 lipca 2007 r. w sprawie T-351/03 Schneider Electric S.A. przeciwko Komisji,
- obciążenie Schneider Electric S.A. w całości kosztami poniesionymi przez Komisję.

Zarzuty i główne argumenty

Przypominając na wstępie, że odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty jest uzależniona od spełnienia łącznie trzech przesłanek, to jest odpowiednio musi istnieć naruszenie obowiązku, rzeczywista i pewna szkoda oraz bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy naruszeniem obowiązku a szkodą, skarżąca podnosi siedem zarzutów na poparcie swojego odwołania.

W pierwszym zarzucie Komisja podnosi, że stwierdzając z jednej strony, że w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów z dnia 3 sierpnia 2001 r. „nie” wysunęła ona zarzutu powiązania pozycji Schneider i Legrand a z drugiej strony, że takie sformułowanie nie sprawiło „żadnej szczególnej trudności”, Sąd nie uwzględnił powagi rzeczy osądzonej, dokonał nieprawdziwych ustaleń faktycznych, wypaczył dowody przedłożone mu do oceny i nie spełnił obowiązku uzasadnienia wyroków.

W drugim zarzucie Komisja podnosi, że Sąd dokonał błędnej kwalifikacji okoliczności faktycznych, popełnił błąd co do prawa i nie spełnił ciężącego na nim obowiązku uzasadnienia orzekając, że błąd proceduralny stwierdzony w wyroku z dnia 22 października 2002 r. w sprawie T-310/01 Schneider Electric przeciwko Komisji stanowi „wystarczająco istotne” naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom.

W trzecim zarzucie Komisja podnosi, że Sąd dokonał błędnych ustaleń faktycznych, wypaczył dowody i dokonał błędnej kwalifikacji faktów oraz popełnił błąd co do prawa orzekając, że występuje „wystarczająco bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy” pomiędzy naruszeniem a drugim elementem określonej szkody, to jest przedwczesnym zakończeniem negocjacji Schneider z Wendel-KKR na temat ceny sprzedaży Legrand S.A.

W czwartym zarzucie Komisja podnosi, że Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia z powodu sprzeczności uzasadnienia, którym dotknięte jest jego rozumowanie w zakresie związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy naruszeniem a poszczególnymi elementami szkody, które zostały określone.

W piątym zarzucie Komisja podnosi, że Sąd dokonał nieprawidłowych ustaleń faktycznych, wypaczył dowody i popełnił błąd co do prawa nie stwierdzając, że Schneider przyczyniła się w całości do drugiego elementu szkody. To przedsiębiorstwo wielokrotnie nie dochowało obowiązku staranności w rozsądnych granicach w celu uniknięcia szkody lub ograniczenia jej rozmiaru, w szczególności nie wnosząc wniosku o zastosowanie środków tymczasowych wobec obowiązku sprzedaży Legrand, który jego zdaniem dotyczył go i decydując się na sprzedaż tego przedsiębiorstwa w okresie, w którym nie było ono jednak poddane takiemu obowiązkowi.

W szóstym zarzucie Komisja podnosi, że Sąd orzekł *ultra petita*, naruszył przepisy regulujące ciężar dowodu i naruszył prawo do obrony określając element szkody, który nie był podniesiony przez skarżące przedsiębiorstwo.

Wreszcie w siódmym i ostatnim zarzucie Komisja podniosła, że Sąd popełnił błąd co do prawa przyznając Schneider odsetki wyrównawcze począwszy od wystąpienia drugiego elementu szkody w dniu 10 grudnia 2002 r.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 lipca 2007 r. w sprawie T-58/05, Clara Centeno Mediavilla i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 28 września 2007 r. przez Clarę Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Evę Gerhards, Ionę M. S. Hamilton, Raymonda Hilla, Jeana Huby'ego, Patricka Kleina, Domenico Lombardiego, Thomasa Millara, Miltiadisa Moraitisa, Ansa Norman Palmer, Nicolę Robinson, François-Xaviera Rouxela, Martę Silva Mendes, Petera van den Hul, Fritza Von Nordheim Nielsena, Michaëla Zouridakisa

(Sprawa C-443/07 P)

(2008/C 22/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Isabel Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen, Michaël Zouridakis (przedstawiciele: Vandersanden i L. Levi, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie T-58/05
- w konsekwencji uwzględnienie żądań skarżących przedstawionych w pierwszej instancji, i tak
  - stwierdzenie nieważności zakwalifikowania skarżących do grupy zaszeregowania określonej w dotyczących ich decyzjach o zatrudnieniu, w zakresie, w jakim zakwalifikowanie to zostało dokonane na podstawie art. 12 ust. 3 załącznika XIII nowego regulaminu pracowniczego;
  - przywrócenie skarżących na odpowiedni szczebel kariery (włącznie z oceną ich doświadczenia zawodowego w ramach odpowiednio skorygowanej grupy zaszeregowania, ich prawami do przeniesienia na wyższy stopień oraz uprawnieniami emerytalnymi) poprzez przyznanie im grup zaszeregowania w ramach których mieli zostać zatrudnieni zgodnie z ogłoszeniem o konkursie w następstwie, którego zostali oni umieszczeni na liście rezerw dla późniejszego naboru, bądź do grupy zaszeregowania figurującej w ogłoszeniu o konkursie, bądź też grupy będącej jej odpowiednikiem zgodnie z klasyfikacją nowego regulaminu pracowniczego (oraz odpowiedniego stopnia zgodnie z regulami mającymi zastosowanie przed dniem 1 maja 2004 r.) od momentu wydania decyzji o ich powołaniu;